

Új történet az *Off-Campus* világából!



*The*  
**CHARLIE**  
a Charlie-módszer  
**METHOD**

Briar-naplók #3

*fine*  
selection

ELLE KENNEDY

ELLE KENNEDY

*The*

Briar-naplók #3

# CHARLIE METHOD

a Charlie-módszer

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2026

# ELSŐ FEJEZET

## CHARLOTTE

*Mondhatjuk, hogy kettős életet élek*

SOHA NE SZEXELJ KOCSIBAN FOCISTÁVAL!

Anyám mindig ezt mondta nekem.

Na jó, ez hazugság. Anyám sosem mondott ilyet. De azt teljes bizonyossággal állíthatom, hogy az anyámnak nem tetszene, amit éppen csinálok.

Vagyis amit éppen készülök csinálni.

Isaac Grant majdnem két méter magas, és még a saját kocsijának az első ülésére is épp csak befér. Természetesen sportautója van. Egy ezüstszínű Porsche 911-es kupé, amitől rögtön kiszáradt a szám, amikor beálltam a hastingi idősek otthonának a parkolójába, és meglátam. Ez a kocsi olyan szexi, hogy libabőrös leszek tőle.

Vagy talán Isaacnak köszönhetően vagyok libabőrös, mivel a nyelve éppen a számban kalandozik, lassú, hozzáértő mozdulatokkal incselkedik az enyémmel. Jól csókol. Közben az ujjai is bennem mozognak. Ebben is jó. Behajlítja két ujját, hogy megkeresse a

legérzékenyebb pontot, és az ezt követő gyönyörhullámtól rángatózni kezdek a kezén.

– Igen, bébi! – mormolja az ajkamba. – Alig várom, hogy érezzem, ahogy a farkam körül vonaglasz.

Erre belém nyilall a vágó. Beindít a mocskos duma, és a pajzán szavakra valóban megfeszülnek a belső izmaim, mintha megpróbálnám foglyul ejteni az ujjait a testemben. Isaac torkából újabb vágódó horkantás szakad ki. Szégyentelenül dörgölőzöm hozzá, és úgy tűnik, egyáltalán nem zavarja, hogy teljesen elveszítettem a fejemet.

A nyakamat csokolgatja, amibe beleborsózik a testem, és a borzongás csak fokozódik, amikor megérzem őt a combomnál. Hoszszú, kemény farka mintha sosem akarna véget érni, ami alátámasztja a legjobb barátnőm, Faith elméletét, aki szerint a férfiak kezének mérete egyenesen arányos a farkuk méretével.

Ha már Faithről van szó, úgy tíz másodpercre lehetek egy tomboló orgazmustól, amikor a mobilom csengőhangja hatol át a ziháláson.

– Basszus – morgom, és a csípőm megáll a mozgásban.

– Ne vedd fel! – mordul fel Isaac.

– Muszáj.

Sajnálkozva nyúlok az utasülés felé, ahol a mobilomat hagytam.

Faith Grierson az egyetlen ember, aki jelenleg tudja, hol vagyok. És ő az egyetlen, akinek tudomása van ezekről a titkos kis légyottokról, amikbe időnként örömmel belemegyek. Persze úgy is összefuthattam volna ma este Isaackel, hogy senkit nem értesíték a dologról, és ezzel talán megúszhattam volna később néhány élcelődő megjegyzést, de arra az esetre, ha a focicsapat sztárelkapójáról kiderülne, hogy mellékesen őrült gyilkos, úgy gondoltam, jobb, ha Faith tudja, hol vagyok. Ő nem szokott ítélni.

– Neee! – háborog Isaac, amikor a mobilomért nyúlok.

– Sajnálom. Lehet, hogy vészhelyzet. – A fülemhez emelem a telefonfont. – Mi történt?

– Bocs a zavarásért, de kiderült, hogy ma este megbeszélést tartunk az elnöki gáláról.

– Nem. Az holnap lesz.

– Nos, tudod, Charlotte – felel Faith a védjegyének számító, fanyar hanglejtéssel –, *én* tudom, hogy holnap lenne, és *te* is tudod, hogy holnap lenne, de tudod, ki *nem* tudja, hogy holnap lenne? Hogy ki az, aki sikeresen elhitette mindenki mással is az épületben, hogy *mi* tévedünk?

– A kibaszott Agatha – morgom.

– A kibaszott Agatha – erősíti meg. A nevetése csiklandozza a fülemet. – Mondtam, hogy már úton vagy, úgyhogy jobb, ha minél gyorsabban idespurizol, hacsak nem akarsz holnap végighallgatni egy kétórás fejmosást.

– Uh... Mindjárt ott vagyok. És kösz, hogy szóltál!

Leteszem a mobilt, és halkán elkáromkodom magam. Agatha Buckley-Ellis rendszeresen szórakozik így velünk. A Delta Pi briarös tagozatának elnöke képtelen beismerni, ha tévedett, vagy ha hibát követett el. Ehelyett olyan mély gödörbe ássa magát, hogy az a csoda, hogy nem egy másik államban bukkan elő.

Száz százalék, kétség sem fér hozzá, hogy a megbeszélés holnap lett volna. A naptáram nem kaotikus, semmi nem kerülhet bele egyértelmű megerősítés nélkül. Lehet, hogy nem kéne ezzel dicsekednem, de kényszeresen precíz, szinte már rögeszmés vagyok, ha a naptáramról van szó.

Emellett soha nem tartunk megbeszélést péntek este. Mindenki tudja, hogy Agatha jobbkeze, Sherise minden péntek este a hastingsi fodrásznál festeti az ősz hajszálait. Sherise állítja, hogy a halántékánál

már tizedikben elkezdtek megjelenni a fehér szálak – azt mondja, a családjában minden nő korán őszülő típus –, de Faith meg én úgy gondoljuk, az ő esetében ennek inkább Agatha az oka. A diákszövetségünk elnöke döbbenetes mennyiségű stresszt tud gerjeszteni maga körül.

– Bocsáss meg! – fordulok Isaachez. – Teljesen kiment a fejemből egy fontos megbeszélés.

– Miért, valami nagymenő üzletasszony vagy?

– Nem, viszont benne vagyok a Delta Pi vezetőségi tanácsában, úgyhogy ott kell lennem.

Erre csak bámul rám. Elég egy pillantást vetnem dél felé, hogy megállapítsam, az erekciója már lejjebb lohadt, habár még ilyen félkemény állapotban is elég impozáns.

– Jól vagy? – kérdezem, és lemászm az öléből. Az utasülésen sincs sokkal több hely, de valahogy sikerül visszaügyeskednem magamra a fehér csipkebugymat, és lesimítom a combomon a rakott szoknyát.

A mellettem ülő focista pedig továbbra is csak bámul rám:

– Őszintének kell lenned velem!

– Oké? – Az ujjaimmal átfésülöm a hajamat, aztán a fülem mögé simítom.

– Taszítónak találsz?

– Hogy micsoda?

– Taszítónak találsz? – ismétli összeszorított fogakkal. Az alkarján kidagadnak az erek, ahogy megdörgöli az orrnyergét. Láthatóan megviseli ez a dolog.

– Isaac... Az előbb még bennem voltak az ujjaid – emlékeztetem.

– Igen, de most meg lelépsz. Azért, mert nem mentél el?

Jóságos ég! Tudom, hogy ebben a helyzetben a nevetés nem a megfelelő válasz, de én egyre nehezebben tudom elfojtani. A torkomban bugyborékol, és ki akar szabadulni.

– Erről van szó? – köti az ebet a karóhoz.

– Nem – felelem olyan megnyugtatóan, amennyire tőlem telik. –  
Hidd el, másodpercekre voltam attól, hogy elmenjek!

– Tényleg?

– Abszolút. Csak elfelejtettem, ha ma este lesz egy megbeszélés a házban.

Mintha meg sem hallott volna, folytatja:

– Nem vagyok kíváncsi?

Tátott szájjal bámulok rá.

– Te vagy Isaac Grant!

– Igen, én is ezt *gondoltam*. Általában igyekezniem sem kell, tapad-  
nak rám a csajok. Ha besétálok egy szobába, kábé ötezer nő örömmel  
menne haza velem, de erre hirtelen ott terem egy, akit totál hidegen  
hagyok? Jön valaki, és azt mondja, „várj, flörtöltél velem? Bocs, más  
tervem van, szíóka”? – Dühösen felhorkant. – Azt hittem, én vagyok  
Isaac Grant!

– Jaj, édes, valaki miatt kételkedni kezdte magát?

– Nem.

Nyilvánvalóan hazudik, ez a példa *nagyon* konkrét volt.

Átnyúlok a műszerfal előtt, és megpaskolom duzzadó bicepszét.

– Bárki volt is, nem éri meg ezt az őrlődést. – Izmos, széles felső-  
testére mutatok. – Egy isten vagy. A tested... – A tekintetem egy pil-  
lanatra elfelhősödik, és azon kapom magam, hogy már dőlök előre,  
hogy megcsókoljam, de aztán észhez térek, és gyorsan visszakozom.  
– Nekem elhiheted, jó pasi vagy! És az ujjaid kiválóan végzik a dol-  
gukat. Felejtsd el a csajt!

Ajka reményteli kis mosolyra húzódik.

– Téged is el kell, hogy felejtselek?

– Mi?

– Ezt mondtad tegnap a Coffee Hut előtt, emlékszel? Hogy találkozol velem ma este, aztán elfelejtjük, hogy valaha is megtörtént.

– *Úgy teszünk*, mintha sosem történt volna meg – helyesbíték.

Ezt a szöveget mondom mindegyik alkalmi partneremnek. „Ha az egyetemen futunk össze, tégy úgy, mintha nem ismernénk egymást.” Nem kell, hogy egy farka megszállott pasi áradozzon az egyéjszakás kalandunkról, amikor a karót nyelt Delta Pi-s lányokkal vagyok.

Bár be kell vallanom, Isaac Grant az utolsó pasi, akivel úgy gondoltam, ilyen légyottot szervezek. Amikor flörtölni kezdett velem tegnap az egyetemi kávézó előtt, simán le akartam pattintani, de valahogy mégis sikerült befűznie. Még mindig nem teljesen világos, hogyan csinálta. Az biztos, hogy a srácnak nincs miért aggódnia, már ami a sármot illeti.

– Valójában ez nem számít teljes értékű légyottnak – magyarázza a szemöldökét emelgetve. – Mivel egyikünk sem ment el.

– Lehetséges, de a következő pár hétben ez volt az egyetlen szabad estémm, szóval... – Előrehajolok, és pusztit nyomok az arcára. – Folytatása következik. Ha pedig mégsem, örülök, hogy összefutottunk, de most tényleg mennem kell.

– Vezess óvatosan!

– Úgy lesz.

Kipattanok a Porschéjából, és már szaladok is az Ava nővéremtől megörökölt Sedan felé. Akkor kaptam meg, amikor ő négy évvel ez előtt végzett a Briarön. A családomban mindenki erre az egyetemre járt. Az anyám legenda a Delta Pi diákszövetségben, úgyhogy nem volt választásom, elsőévesként nekem is jelentkezni kellett. Ha rajtam múlt volna, tuti nem lépek be egy diákszövetségbe, vagy ha mégis, bulisabbat választok. Ehelyett kénytelen vagyok hazarongyolni Hastingsből, mert az elnökünk egy zsarnok.

A Briar kampuszától tíz percre levő Hastings igazi keleti parti kisváros idilli főutcával, egyedi kisboltokkal és történelmi főtérrrel. Isaac-  
kel ma este az idősek otthona mögötti parkolóban találkoztunk,  
mert ilyenkor a placc kísértetvárossá változik, mivel a hastingsi idő-  
sek mind a kisvendéglőbe gyűlnek a korai vacsorájukra. Isaac a közel-  
ben lakik az egyik fasorral övezett utcában, oda viszont nem akartam  
menni, mert három másik focistával lakik együtt, márpedig nekem  
nincs szükségem ilyen feltűnésre.

Mondhatjuk, hogy kettős életet élek.

Na jó, Faith mondja is.

De a legjobb barátnőmnek csak részben van igaza. Ez nem any-  
nyira kettős élet, mint inkább rendkívül zárkózott élet. Vannak tevé-  
kenységek, amiket élvezek, és néha vállalom bizonyos kockázatokat,  
amelyek nem illeszkednek ahhoz a képhez, amit fenn kell tartanom  
magamról.

A családom szemében én vagyok a keményen dolgozó, felelősség-  
teljes Charlotte. Én vagyok a tökéletes lánygyermek, az imádott kis-  
húg.

A diákszövis nővéreim szemében olyan sokadik generációs tag va-  
gyok, aki határozott, de visszafogott, magabiztos, de szűzies.

Elvárják, hogy a szüleim büszkéik lehessenek rám, hogy példakép  
legyek az elsőéves lányok szemében. És az a gyanúm, hogy dögös fo-  
cistákkal kefélni elhagyatott parkolóknak nem éppen példaképhez il-  
lő magatartás.

Ha a dolog mélyére ásunk, az a helyzet, hogy utálok csalódást  
okozni az embereknek. Már a gondolatra is kiver a hideg veríték.  
Márpedig ha el akarom kerülni azt a borzalmas érzést, hogy csalódást  
lássak a családom és a barátaim szemében, elkerülhetetlen, hogy a ke-  
vésbé tiszteletre méltó szabadidős tevékenységeimet titokban tartsam.

Hamar visszaérek a Briarre, és csak akkor lassítok, amikor ráfordulok a diákszövetségi házak széles utcájára. A legtöbb ház előtt engedéllyel lehet parkolni az utcán, de a Delta Pi az utolsó épület az utcában, úgyhogy a tagok autóinak saját parkolója van.

Kétségtelen, hogy a Delta Pi a leglátványosabb az összes diákszövetségi ház közül. Impozáns, háromszintes villa fehér oszlopokkal keretezett kapuval, amelynek egyik téglafalán borostyán fut fel. A borostyán már nem olyan zöld, nincs meg az az élénk, burjánzó tavaszi-nyári színe, de a megbarnult indák még mindig nem engedik el a téglákat, makacsul tapadnak rájuk.

Felkapom a laptoptáskámat az anyósülésről, és a széles lépcsősoron felszaladok a kétszárnyú, csillogó rézkopogtatóval díszített bejárati ajtóhoz. A kopogtatók félrevezetők: a bejutáshoz valójában be kell ütni a kódot az ajtókeretre szerelt, jóval modernebb billentyűzeten. A bejárati ajtó felett büszke arany felirat hirdeti a diákszövetségünk nevét.

A Delta Pi-háznál mindenről süt az elegancia és a kiváltság. Mi nem valami bulis diákszövetség vagyunk, mi a szenátor- és elnökfelelések lányszövetsége vagyunk. Valamikor az elmúlt pár évtizedben úgy döntöttek, mi magunk is lehetünk politikusok, és építhetünk saját karriert, de azért, lányok, ne tessék túlzásba esni a feminizmussal! Még mindig elvárás, hogy alá vessük magunkat a patriarchátusnak. Agatha egész konkrétan kimondta ezeket a szavakat a szeptemberi avatásunkon.

Áh... Szinte most is hallom a lekezelő hangját. A legszívesebben máris sarkon fordulnék, és meg sem állnék az autómig.

Végül mégis nagy levegőt veszek, és elfogadom a sorsomat, beütöm a kódot, és a bejárati ajtó kinyílik. Abban a pillanatban, hogy átlépek a küszöböt, meghallom a csicsergő női hangokat az ebédlőből.

Nem tagadhatom, egy csajokkal teli házban lakni egy kicsit lehoz az életről. Nincs semmi magánélet, de tényleg, konkrétan zéró. Vagyis

arra is nulla az esély, hogy hazahozzam az alkalmi partnereimet. Ami azt illeti, férfiak be sem tehetik a lábukat az emeletre. A patriarchátus nem támogatja az ottalvós bulikat. Szó sem lehet róla, hogy a sok jövőbeni nej kanos diákszövis srácokkal meg hipszter művészpálán-tákkal hetyegjen. Bulikat sem tartunk, csak amolyan vacsorafofodások, ilyenből évi kettőt szervez a házunk. És ezt úgy értem, hogy elő a porcelánnal, a cateringszolgáltatóval és a kisestélyikkel!

A legutóbbi vacsorán Faith elkövette azt a borzalmas bűnt, hogy felcsempészte az emeletre a randipartnerét. Smároltak egy kicsit, míg be nem mártotta őket Agatha egyik csatlósa, és utána Faithnek a vezetőségi tanács elé kellett állnia, hogy döntsenek a szörnyűsleges tet-téért járó büntetésről.

Pénzügyi igazgatóhelyettesként én is részt vettem az idegőrlő vi-tán. Az ellen szavaztam, hogy Faith aktájába figyelmeztetés kerüljön, de a többiek leszavaztak. Olyan tanács tagja vagyok, ami csak úgy szomjazza a vért.

A balerínacipőm csattog az előtér parkettáján, ahogy elszaladok az első emeletre vezető, széles csigalépcső előtt. A mennyezetten függő kristálycsillár ezüstös fénybe vonja a teret. A ház belül épp olyan ma-kulátlan, mint kívül. Agatha nem viccel, és a házimunka beosztásáról nem nyithatunk vitát.

Az ebédlőben van egy hosszú, harmincfős mahagóniasztal a hivatalos vacsorafofodásokhoz meg a heti megbeszélésekhez. Itt újabb csillárok lógnak a plafonról, a szoba túlsó végében pedig két pár franciaablak vezet ki a rattanbútorokkal berendezett, hatalmas hátsó tor-nácra. Ezen a helyen mindenről ordít a keleti parti gazdagság.

Már mindenki az asztalnál ül. A szervezetünknek nagyjából száz tagja van, de csak harmincan lakunk a házban, és egyetlen találkozón sem vagyunk többen ötvennél.

Minden szempár rám szegeződik. Kiváló elnökünk, Agatha megemeli fél, tökéletesen szedett szemöldökét.

– Nocsak, ki döntött úgy, hogy megtisztel bennünket a jelenlétével! – Hangjából csak úgy csöpög a negédség.

– Igazán sajnálom – mentegetőzöm. – Nekem holnapra volt beírva a naptáramba.

A leghatásosabb bocsánatkérő mosolyomat varázsolom az arcomra, és elfoglalom a szokásos helyemet az alelnökünk, Sherise mellett. A gyönyörű, megfontolt tekintetű, színes bőrű lány ajka ezúttal roszszalló kis grimaszra görbül a késésem miatt. A vezetőségi tanács tagjai *nagyon* komolyan veszik a pozíciójukat.

A próbaidős és alsóbb éves tagjainknak nincsen széke, ezért az ilyen találkozókon úgy állnak a fal mentén, mint az óvodások büntetésben.

Alig ér az üléshez a fenekem, már kapom is elő a laptopot a táskámból. Közben végig magamon érzem Agatha gyilkos pillantását.

Amikor felnézek, oldalra billenti a fejét, és úgy tanulmányoz, mintha valami bogár lennék, és ő azon töprengene, eltáposson-e.

– A pontosság a Delta Pi-nővérek kulcsfontosságú erénye, Charlotte. Különösen a pénzügyi elnökhelyettesnél, akiben mindenki másnál jobban kellene bízunk.

Mindenki másnál jobban? Mi van? Ki vagyok én, a pápa?

Én csak a pénzt kezelem. Elkészítem a szervezetünk éves költségvetését, követem a bevételeket és a kiadásokat. Ha nagy mákom van, akkor még a könyvelést is auditálhatom, de még én is tisztában vagyok vele, hogy a szerepemet ebben a diákszövetségben bárki el tudná látni minimális matematikaismerettel.

Bakker, nem is érdekelt volna a pozíció, és valószínűleg nem is játszottam volna rá a jó kis „az ázsiaiak jók matekból” sztereotípiára, ha

az anyám nem lett volna pénzügyi elnökhelyettes, amikor tag volt. És ő nagyon szeretne volna, ha bekerülök a vezetőségi tanácsba. Már-mint nem mondta ki, de tudtam, hogy sokat jelentene neki, ha a nyomdokába lépnék, főleg, mivel a nővérem abszolút nem kért a diákszövetséges élményből.

– Megértettem. Igyekszem figyelmesebben vezetni a naptáramat – felelem, és közben igyekszem kerülni Faith tekintetét, mert biztosan érzem, hogy kajánul csillog.

Agatha kissé összehúzza a szemét, mintha arra próbálna rájönni, gúnyolódom-e vele. Az világos, hogy csalódott, amiért nem hunyász-kodtam meg jobban, de mivel az ebédlőben mindenki ránk vár, végül csak biccent, és annyit mond:

– Akkor kezdjük is el!

Leül az asztalfőre, összefonja francia manikűrözött ujjait a csillogó asztallapon. A nyakában fehér gyöngysort visel.

Esküszöm, csak Agatha Buckley-Ellis képes gyöngysort venni egy házmegbeszélésre! Az egész élete arról szól, hogy próbálja magáról ezt a kifogástalan imidzset közvetíteni. A gardrójában dizájnerruhák alaposan megválogatott kollekciója lóg, csupa tökéletesen koordinált pasztell- és magánsulis színekben, és ki se lép a szobájából hibátlan smink és az utolsó hajszálig a helyére igazított frizura nélkül.

Ma az elnöki gáláról egyeztetünk, arról a minden évben megrendezett eseményről, amit januárban tartunk a korábbi Delta Pi-elnökök tiszteletére. Alapesetben teljesen ki szoktam kapcsolni, amikor a rendezényszervezésért és minden szervezeti esemény tervezéséért felelős alelnökünk, Samantha beszél, de véletlenül az idei gála egyik díjazottja éppen az én anyám lesz. Míg Samantha monoton hangon magyaráz a vendéglistáról és a lehetséges helyszínekről, magamban annyira forgatom a szememet, hogy könnyen meghúzódhatna

a látóidegem. Mindig olyan iszonyatosan komoly hangon beszél, mintha a koktélpártik meg a jótékonyági gálák rendezése kábé felérne az agysebészettel.

A következő egy órában jegyzetelek, és csak akkor beszélek, ha valaki megkérdezi, van-e pénzünk valamire. Amikor végre berekesztik a megbeszélést, én vagyok az egyik első ember, aki felpattan.

Faith megragadja a karomat a folyosón, és közel hajol hozzám. Sötét tincsei az arcom mellett ugrándoznak, és epres samponjának illata megcsapja az orromat.

– Kérlek, mondd, hogy legalább egy orgazmusban részed volt, mielőtt félbeszakítottalak! – suttogja a fülembé.

Morózusan a vállára hajtom a fejemet.

– Nem.

– Sajnálom! Úgy bántott, hogy zavarlak.

– Ugyan, semmi gond! Az idők végezetéig hallgathattam volna, ha kihagyom a megbeszélést.

A tágas hallban kiszúrom Blake Logant, aki éppen rám vár. Intek neki, aztán Faithhez fordulok.

– Beszélnem kell Blake-kel. Van kedved megnézni utána valamit a szobámban?

– Nem tudok. A Fairview Házba megyek át pár haverhoz az óráimról. De örömmel látunk!

– Kösz, de már nincs nagy kedvem elmenni itthonról.

– Holnap mészt a családotodhoz?

Bólintok.

– Reggel indulok.

Sokatmondóan néz rám.

– És ezúttal végre elmondod nekik?

– Az a terv – felelem könnyeden.

Tény, hogy *múlt* hétvégén is ez volt a terv. Ehelyett levezettem két és fél órát Connecticutba, csak hogy a végén inamba szálljon a bátorságom, és végül ne mondjam el, mi volt a látogatásom valódi oka. Csak együtt ebédeltem a szüleimmel, aztán visszavezettem a Briarre. Ötórás autókázás egy egyórás vacsiért. És még engem tartanak intelligensnek.

– Nos, ha lelki támaszra van szükséged, titokban hangosítsd ki a mobilt, és küldöm majd a pozitív, bátorító hullámokat! – ígéri Faith.

– Megbeszéltük.

Miután búcsúzásképpen megöleljük egymást, csatlakozom Blake-hez a hallban. A csinos, szeplős, barna hajú lány az idei „apróságom”. Mindig is utáltam ezt az elnevezést: elsőévesek, nem óvodások. De hát a tradíció az tradíció. A Delta Pi egész kis ceremóniát rendez a Nagyok-Apróságok bejelentésre az avatási héten. Gyomorforgatóan cuki az egész, tematikus ajándékokkal meg kidolgozott leleplezésekkel, mint amikor a gyereket váró leendő szülők lufit pukkanasztanak, hogy meglássák, rózsaszín vagy kék csillámpor van-e benne.

De a mentorálási része a dolognak nem zavar. Idén az a feladatom, hogy útmutatást nyújtsak neki, és heti egyszer leülünk, hogy átbeszéljük a terveit, az egyetemi óráit és bármi mást, ami éppen a szívét nyomja.

– Szia! – szorítom meg a karját üdvözlésképpen.

Feltűnik a csuklóján a karkötő, amit tőlem kapott a Nagyok-Apróságok bulin, és eléggé meghat, hogy hordja. A sima felületű, kékeszöld kövek elvileg segítenek világosan látni, vagy legalábbis ezt állította a hölgy a hastingsi holisztikus kisboltban. Úgy tűnt, ez éppen illik Blake-hez, aki a felvételi folyamat alatt beismerte, hogy fogalma sincs, mihez akar kezdeni az életével. Még mindig nem választott főszakot, ami a legtöbb elsőéves esetében nem meglepő, de

Agatha nagyon szigorúan veszi, hogy a Delta Pi-tagoknak legyen célja, szervezettsége és Terve, nagy T-vel. Szerinte ez elengedhetetlen.

– Milyen heted volt? – kérdezem.

Blake nem él a házban – az elsőéveseknek a Briarön mindenképpen kollégiumban kell lakniuk –, de minden új tagnak kötelező részt vennie minden megbeszélésen. Minimum haldokolnod kell, vagy jobb, ha már meghaltál, ha ki akarsz hagyni egyet.

– Jó volt. Viszont akartam beszélni veled a tévéközvetítés-óránról. Együtt reggelizhetnénk vasárnap... – Váratlanul összerenzen, és a zsebébe nyúl. – Bocsi, rezgőre állítottam, és a szívbajt hozta rám.

Elvigyorodom, és nézem, ahogy előveszi a mobilját. Ránéz a képernyőre, a szemét forgatja, aztán visszadugja a sima, fekete készüléket a zsebébe.

– Ki volt az?

– Senki fontos. Vagyis valaki, aki fontos akar lenni – helyesbít, és mielőtt tovább kíváncsiskodhatnék, folytatja: – Akkor reggeli vasárnap? Kijöhetek én is, vagy találkozhatunk a Carver Hallban. Azt mondják, állati jó az omlettes pultjuk.

– Menjünk a Carverbe! Hozzam a laptopomat? Szükség lesz komolyabb listaíráásra?

Összepréseli a száját, mintha próbálna elfojtani egy nevetést.

– Muszáj elmondanom, hogy ez a gyönyörteli arc, amit akkor vágsz, amikor a listaírásról beszélsz, egy kicsit... ijesztő.

– Tudom – sóhajtok fel. – Igyekszem visszafogni a felajzottságomat. Blake horkantva felnevet.

– Na gyere, kikísérlek! – mondom neki.

Ugyanakkor érünk a bejárat ajtóhoz, amikor Noelle és Veda, akik meg voltak róla győződve, hogy elég ügyesen próbáltak kilopakodni.

– Készültök valahova? – kérdezem nagy vigyorral.

Mindketten megpördülnek, és az arcukra kiül a büntudat. Megálapítom, hogy egyikük sem Agatha által jóváhagyott öltözetet visel.

– Lesz egy buli a Szigmában – halkítja le Noelle a hangját, és hátrasandít a válla felett, hogy ellenőrizze, nincs-e a közelben a börtönőr.

Mondok valami érdekeset: egyes elit egyetemek nem támogatják, sőt akár egyenesen korlátozzák a részvételt a diákszövetségek életében. De a Briar Delta Pi-háza? Itt maga a diákszövetség korlátozza ezt!

A Delta Pit tartják az egyik legerősebb lányszövetségnek a jótekonyságát, a vezetői készségek fejlesztése és az oktatási kiválóság terén – milyen halál unalmas! Bár valóban igyekeznek eltántorítani minket a diákszövetséges bulikon való részvételtől, még Agatha sem akadályozhatja meg, hogy az egyetemista lányok jól érezzék magukat az egyetemen.

– Akarsz jönni? – Noelle már gyakorlatilag suttog, míg az éles szemű Veda fedezi, és folyamatosan szemmel tartja a lépcsőt, nehogy Agatha váratlanul felbukkanjon.

– Most kihagyom – felelem, a két lány pedig úgy távozik a házból, mint akiket kergetnek.

Elbúcsúzom Blake-től, de az ajtónál megvárom, amíg beül az Uberbe, és csak utána megyek fel a szobámba. A harmadikon mindenkinek van szobatársa, de a felsőbb évesek és a tanács tagjai előnyt élveznek, és lefoglalhatják az egyágyas szobákat a másodikon. Szerény személyemet is beleértve.

A folyosón összefutok Jiával, a házban lakó másik koreai-amerikai diákkal. De nem csak mi vagyunk ázsiaiak. Bármilyen égbekiáltó hiányosságai is vannak Agathának, örömmel látja a kisebbségi tagokat a Delta Piben..., már amíg elég vagyonosak. A mi megbecsült vezetőnk nem rasszista. Ó, nem, ő az osztályhelyzetből adódó

kiváltságokra esküszik. Ha a családot nem gazdag? Akkor el is felejteted, hogy bekerülj hozzánk!

Lerúgom a cipőmet, és bezárom az ajtót – legalább arra kaptunk engedélyt, hogy kulccsal zárjuk a szobáinkat. Bár Agatha egyszer bepróbálkozott egy új hárszabállyal, ami ezt is betiltotta volna. Azután történt, hogy Fareeda pasija bezárta magát a lány szobájába, és azt mondta, addig nem jön ki, amíg meg nem ígéri, hogy nem szakít vele. A tűzoltókat kellett kihívni, hogy felfeszítsék az ajtót, és kihozzák azt a sügért.

Szerencsére mindenki csak nevetett, amikor Agatha azt javasolta, hogy szabaduljunk meg a kulcsra zárható ajtóktól. Jó volt látni, hogy még a Delta Pi-lányok is képesek fellázadni a királynő ellen, legalábbis ha a magánszféránkat fenyegeti.

Pizsamában bebújok a vastag, fehér paplan alá, és görgetni kezdek a mobilomon. Még fél tíz sincs, de holnap korán kell kelnem, ha Hamdenbe autózom.

Míg böngészek, feljön pár értesítés a randiappról, amit használni szoktam.

Na jó, igazából ez egy szextingelő app. Randi? Ugyan kinek van ideje randizni? Iszonyú sok a dolgom az egyetemen, ami nem meglepő, ha az ember természettudományos szakon van. Amellett jelenleg nem is akarok pasit. Az előző kapcsolatomból kiindulva egyszerűen túl sok melót igényelne.

Mitchnek állandóan megerősítésre volt szüksége, és aránytalanul sok egósimogatásra. Megvoltak a gondjai, ami miatt persze nem ítélek, mert mindenkinek vannak problémái, engem is beleértve. De Mitch olyasvalakit érdemel, aki nálam sokkal többet tud adni neki. Valakit, aki sokkal türelmesebb, valakit, aki nem ülteti fel véletlenül, csak mert késő estig dolgozott a laborban, és nem figyelt az

időre. Valakit, akinek nincs folyamatos túlpörgésben a stressz által aktivált libidója, olyannyira, hogy gyakran a koleszában bukkantam fel, hogy a farkára másszak – sokszor köszönés nélkül.

Mostanában meglegésem az alkalmi szexszel, de vékony jégen járok, mert fenn kell tartanom a jó híremet. Egy Delta Pi-lány nem kufircolhat csak úgy szerte az egyetemen.

Szerencsére néha a szexis üzenetek éppen elégségesek ahhoz, hogy kielégítsék a sürgető igényeimet.

Megnyitom az appot, és belépek az üzenetekhez. Van egy srác, akivel beszélgetek egy ideje, de kritikán aluli a szexdumája. Amikor előlvasom a legújabb üzenetét, úgy kell elfojtanom a nevetést.

### **Teljesen duzzadt vagyok, érted lüktetek.**

Mégis hogy indítana be ez bárkit is?

Világos, hogy új chatpartner után kell néznem.

A következő tíz percben csak húzom jobbra-balra a képeket. Van pár ígéretes köztük, de egyikükkel sem matchelek össze, legalábbis azonnal. Valószínűleg több találatom lenne, ha feltöltenék olyan fotót is, amin látszik az arcom. Faith szerint a legtöbb srác azt hiszi, a jó testű, de arc nélküli fotók kamufelhasználókhoz tartoznak.

Arról viszont szó sem lehet, hogy az arcommal reklámozzam magam egy kavarós oldalon. A profilomon két kép van: egy arc nélküli bikinis fotó a tavalyi családi nyaralásunkról a Bahamákon, a másikon pedig az ágyban fekszem lila csipkekombinében és hozzáillő, aprócska bugyiban.

A második fotó elég pajzán, de mielőtt feltöltöttem, gondoskodtam róla, hogy semmi beazonosítható ne legyen rajta. Ha mégis kikerülne a netre, csak egy arctalan lány látszik rajta egy átlagos ágyon.

Minimális az esélye, hogy bárki is vissza tudja követni hozzám. Vagy legalábbis erre a következtetésre jutottam a Módszer alkalmazása után, és én feltétel nélkül bízom a módszeremben.

Faith előszeretettel élcelődik rajta, de igazából nem kellene leszólnia, amíg nem próbálta ki. A Módszer még sosem hagyott cserben engem. És igen, a laptopomon van egy teljes dokumentum a Módszerrel kapcsolatos esetekkel, beleértve azt, hogy posztoljak-e szexi képet a testemről egy randiappon.

Örökre ilyen megszállott kocka leszek.

És igen, közben parkolóiban kavarak focistákkal.

Faith egyszer azt mondta, egy dögös hagyma vagyok. Sok-sok réteggel.

Újabb profilokat nézek át. Elárasztanak a vonzó, csupasz mellkasok, de az arcok nem fognak meg. Már szinte oda se figyelve húzogatok, amikor az app csavart labdát dob: nem egy, hanem *két* csupasz mellkas egy fotón.

A profil neve: LARS & B.

Oké, ezzel sikerült felkelteni az érdeklődésemet.

Rákattintok a profilra, hogy többet is megtudjak, bár ha őszinte akarok lenni, inkább csak a nyálamat csorgatom, nem annyira olvasok. Ez aztán két kőkemény test. Konkrétan meg tudom számolni a kockákat a hasakon.

Az egyik srác napbarnított, és szinte semmi szőr sincs rajta, csak a karján és a lábán. Szőke – ezt onnan tudom, hogy a haja az álláig él, és éppen ott van elvágva a fotó. A méretei, a színe és az izomzata alapján amolyan Thor-típusnak képzelem.

A másik is világos bőrű, egy kis szőrrel a mellkasán a kidolgozott mellizmok között, és egy sötét, ínycsiklandó csík vezet le az úszógatyájáig, ami elég mélyen ül ahhoz, hogy lássam az Adonisz-övét.

# **TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.**

Szívből ajánljuk neked,  
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

**Már rendelhető!  
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!**

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!  
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

**Sőt!**

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként  
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!  
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel  
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

Thornak is van Adonisz-öve.

Csak úgy hemzsegnék itt az Adonisz-övek.

Egyszerűen képtelen vagyok levenni róluk a szememet. Tényleg életemben nem láttam még ilyen szexi testeket, ami valószínűleg azt jelenti, hogy az arcuk gáz. Senki nem lehet ennyire genetikailag is szerencsés, ha a felsőteste ilyen dögös.

Visszafojtott lélegzettel lépek a következő képre, készen arra, hogy két vigyorgó ogrét látok majd. De nem. Csak egy újabb arc nélküli fotó, egy szóló a szőkérről. Szürke tréninggatyája van rajta, és még több ennivaló ív kísérti a szememet.

A harmadik fotó a másik srácról készült, szakadt farmerben és szűk pólóingben parádézik a kidolgozott karizmaival.

A leírásuk is hasonlóan izgalmas.

**Két srác, egy profil. Kétszeres vonzerő, kétszeres izgalom. Olyan lányt keresünk, aki bírja a kétszeres élvezetet 😊 Szóval ha nyitott vagy a szokatlanra, chateljünk.**

Chateljünk, mi?

Nos, azt hiszem, én nyitott vagyok a szokatlanra. De...

Semmi de. Nem mintha vérszerződést kötnék, hogy találkozom a srácokkal! Semmi kötelezettség, csak dumálok velük az applikáción, és törlöm őket, ha már nem akarok velük beszélni. Nem valamiféle digitális házassági szerződést írunk alá.

Az ujjam elidőzik a szívecske ikon felett. Megnyalom a számát, aztán... rákoppintok.

Semmi sem történik.

Ilyen felvezetés, és még csak nem is matcheltünk össze!